

РЕШЕНИЕ

№ 7380

гр. София, 27.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 28.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гургана Мартинова, като разгледа дело номер **4376** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр./.

Образувано е по жалба на А. Н. М. от [населено място] срещу Решение № 41/12.03.2013г. на Комисията за защита от дискриминация, пети специализиран постоянен заседателен състав.

В жалбата са развити доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания административен акт, като постановено в противоречие с материално-правните разпоредби. Твърди се, че неправилно административният орган е оставил без уважение жалбата на А. М., тъй като в съответствие с чл. 21, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от Наредбата за превоз на пътници и условия за пътуване с масовия градски транспорт на територията на Столична община /Наредбата/ правото на преференциална тарифа за инвалид с повече от 71 % става пожизнено и не се прекратява когато той навърши 68 години, за да се трансформира в друго право, обусловено от възрастта. Възражава се също, че неправилно административният орган приема, че съгласно чл. 21, ал. 3 от Наредбата инвалидите подлежат на ново явяване пред ТЕЛК, след срока определен им в експертното решение, след като такъв текст в цитираната разпоредба няма. Твърди се още, че неправилно е посочено в оспореното решение, че в решението на ТЕЛК липсва „срок и крайна дата на инвалидност”, тъй като в експертното решение е посочен „срок: пожизнен”. Претендира се от съда да постанови решение, с което да бъде отменено оспореното решение и уважено

искането на жалбоподателя.

Ответникът – КОМИСИЯ ЗА ЗАЩИТА ОТ ДИСКРИМИНАЦИЯ /КЗД/ – редовно призван, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна – КМЕТА НА СТОЛИЧНА ОБЩИНА – редовно призвана, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и счита същата за недоказана и неоснователна.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Производството пред КЗД е образувано по молба вх. № 44-00-3146/09.09.2011 г. на А. Н. М., както и молба-уточнение вх. № 44-00-3382/03.10.2011 г., в които се твърди, че на същия се отказват правата по ал. 3 на чл. 21, от Наредбата, независимо от изразените становища на омбудсмана на Република България и на Комисията по транспорт, транспортна инфраструктура и безопасност на движението при Столичен общински съвет и се иска от КЗД да изрази позитивно становище. Към молбите-жалби са приложени писма от О. на Република България, обществен посредник и Столична община, както и експертно решение № 4766 от зас. № 218/06.12.2005 г. на ТЕЛК при I МБАЛ – общи заболявания, с което на А. М. е определен 83 % трайно намалена работоспособност и срок на инвалидност – пожизнен. Във връзка с така подадената жалба с разпореждане № 674/14.10.2011 г. на председателя на КЗД е образувана преписка № 288/2011 г. по признак „увреждане”.

След определяне на докладчик на решаващия състав е проведена и процедура по проучване, съгласно чл. 55 и сл. от ЗЗДискр. За изясняване на релевантните за спора факти са събрани и приобщени към административната преписка становищата на участниците в производството и ангажираните от тях доказателства, описани подробно в атакувания административен акт.

След преценка на доказателствения материал и на изложените от страните доводи, КЗД е постановила процесното решение, с което е приела за установено на основание чл. 65, т. 5 от ЗЗДискр., че конституираният като ответна страна – кмет на Столична [община], не е извършил нарушение на ЗЗДискр. спрямо А. Н. М. и е оставила без уважение жалба вх. № 44-00-3146/09.09.2011 г. на А. Н. М..

За да постанови този резултат КЗД е приела за установено от фактическа и правна страна следното: Жалбоподателят е лице с увреждане съгласно експертно решение № 4766 от зас. № 218/06.12.2005 г. на ТЕЛК, на което е определен 83 % трайно намалена работоспособност и пожизнен срок на инвалидност. Като такова лице жалбоподателят счита, че следва да се ползва от правата по чл. 21, ал. 3 от Наредбата. Констатирано е, че към момента на депозиране на жалбата на А. М. пред КЗД съгласно чл. 21, ал. 1, т. 1 и т. 6 от Наредбата право на пътуване с преференциална именна карта по образец имат групи лица с увреждания и други в неравностойно положение, в това число „всички хора с увреждания с общи заболявания, получаващи пенсия до навършване на 68 години, както и техният придружител, когато имат право на такъв, с постоянен адрес на територията на Столична община” и „възрастни граждани над 68 навършени години с постоянен адрес на територията на Столична община”. Прието е, че доколкото А. М. е лице с увреждане със загубена работоспособност 83 % е следвало да ползва правото си на

пътуване с преференциална именна карта съгласно чл. 21, ал. 1, т. 6 от Наредбата, каквото е било и указанието към него от кмета на Столична община с писмо рег. № 94А-326/3/15.09.2010 г.

Прието е също така от КЗД, че разпоредбите на ал. 2 и ал. 3 на чл. 21 от Наредбата не визират отделна група правоимащи субекти и не създават ново право, а конкретизират с допълнителни условия вече определеното право на лицата, посочени в т. 1 от ал. 1 на чл. 21 от Наредбата. Комисията е приела, че разпоредбата на чл. 21, ал. 3 от Наредбата се отнася за лица, които имат определен срок на валидност на експертното решение на ТЕЛК или НЕЛК, поради и което по отношение на жалбоподателя не може да намери приложение, тъй като на него му е призната загуба на трудоспособност пожизнено. Констатирано е от КЗД, че жалбоподателят не излага твърдения да са отказани правата му по чл. 21, ал. 1 от Наредбата или да е различно третиран в сравнение с лица в същото или сходно на неговото положение по отношение на ползването на правата, произтичащи от ал. 1. Въз основа на така установеното, на приложените по делото доказателства, както и при съобразяване на разпоредбите на Наредбата, КЗД е приела за установено, че по никакъв начин жалбоподателят не е третиран по-неблагоприятно от лицата, които попадат в хипотезата на ал. 3 на чл. 21, ал. 1 от Наредбата, поради и което не се установява, че кметът на Столична община е извършил нарушение на ЗЗДискр. спрямо А. Н. М..

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл. 68 от ЗЗДискр. Подадена е в срок и от активно легитимирано лице – адресат на акта. Видно от приложената по делото обратна разписка оспореното решение е връчено на жалбоподателя на 16.03.2013 г., като жалбата е подадена на 28.03.2013 г., съгласно поставен върху нея вх. № 44-00-1339.

Разгледана по същество, след проверка на административния акт съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспореният административен акт е постановен от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощия, съгласно чл. 47 от ЗЗДискр. В съответствие с чл. 48, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 54 от ЗЗДискр. решаващият състав на КЗД е определен с разпореждане № 674/14.10.2011 г. на председателя на КЗД.

Актът е постановен в предписаната от закона форма и при спазване на административно-производствените правила. Видно от проведеното проучване, органът е извършил пълно, обективно всестранно изясняване на релевантните за случая факти, при съблюдаване на формулираното в чл. 9 от ЗЗДискр. правило за разпределение на доказателствената тежест в производството за защита от дискриминация. В решението са изложени съображенията, обосноваващи постановеният правен резултат.

Съдържанието на акта сочи, че КЗД е проверила и преценила събраните по преписката доказателства съгласно чл. 36, ал. 3 от АПК, а в изпълнение на чл. 35 от АПК е обсъдила обясненията и възраженията на страните. С оглед изложеното, настоящият съдебен състав счита, че КЗД е изпълнила регламентираната процедура, като е осигурила в пълна степен правото на защита на страните. Установените в административното производство факти се подкрепят от доказателствения материал,

поради което се възприемат от настоящия съдебен състав като доказани и съответстващи на обективната истина.

Настоящата съдебна инстанция намира също така, че решението на КЗД е постановено при правилно прилагане на материалноправните разпоредби и е в съответствие с целта на закона. С императивната разпоредба на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. По смисъла на ал. 2 на същата норма пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. По аргумент от ал. 3 непряка дискриминация е поставяне на лице на основата на признаците по ал. 1 в по-неблагоприятно положение в сравнение с други лица чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако тази разпоредба, критерий или практика е обективно оправдана с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими. По аргумент от разпоредбата на § 1, т. 7 от ДР на ЗЗДискр. „неблагоприятно третиране” е всеки акт, действие или бездействие, което пряко или непряко засяга права или законни интереси. А според § 1, т. 8 от ДР на ЗЗДискр. „на основата на признаците по чл. 4, ал. 1” означава на основата на действителното, настояще или минало, или предполагаемо наличие на един или повече от тези признаци у дискриминираното лице или у лице, с което то е свързано, или се предполага, че е свързано, когато тази връзка е причина за дискриминацията. От анализа на цитираните норми следва извода, че дискриминация е налице винаги когато някой, на основата на защитен признак, е по-неблагоприятно третиран, в сравнение с друго в сходна ситуация. В процесния случай жалбоподателят нито в настоящото съдебно производство, нито в производството пред КЗД, е доказал факти, от които да може да се направи извод, че ответната страна, в лицето на кмета на Столична община, го е третирила по-неблагоприятно от други лица в сходна ситуация. Съгласно специалната норма на чл. 9 от ЗЗДискр. страната, която твърди, че е жертва на дискриминация следва да докаже факти, от които може да се направи извод, че е налице дискриминация, а ответната страна трябва да докаже, че правото на равно третиране не е нарушено. От ангажираните по делото доказателства обаче не може да се направи обоснован извод, че е налице дискриминация по признак „увреждане” спрямо жалбоподателя. Както и правилно е отбелязала КЗД жалбоподателят не излага, а и не доказва, твърдения да са отказани правата му по чл. 21, ал. 1 от Наредбата или да е различно третиран в сравнение с лица в същото или сходно на неговото положение по отношение на ползването на правата, произтичащи от ал. 1, както и че по някакъв начин е бил третиран по-неблагоприятно от лицата, които попадат в хипотезата на ал. 3 на чл. 21, ал. 1 от Наредбата. При липсата на безспорни доказателства в тази насока правилно административният орган е приел, че не се установява кметът на Столична община да е извършил нарушение на антидискриминационния закон спрямо А. Н. М..

Следва да се има предвид, че единствените оплаквания на жалбоподателя се свеждат до това, че следва да бъдат признати попадането му в приложното поле на ал. 3 на чл.

21 от Наредбата и направените тълкувания с оглед на това на цитираната разпоредба. В тази връзка следва да се има предвид, че за жалбоподателя е съществувала правната възможност да оспори разпоредбите на чл. 21 от Наредбата по съдебен ред, а така също и отказът на административния орган да признае правата му по чл. 21, ал. 3 от Наредбата, тъй като извън правомощията на КЗД е както тълкуването на тази разпоредба, така и признаването на правата му по чл. 21, ал. 3 от Наредбата.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че така подадената жалбата е неоснователна и недоказана и като такава следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, Второ отделение, 24-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Н. М. от [населено място] срещу Решение № 41/12.03.2013г. на Комисията за защита от дискриминация, пети специализиран постоянен заседателен състав, като неоснователна.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

